

Sygn. akt II AKa 169/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA – Jerzy Leder (spr.)

Sędziowie SA – Dorota Tyrała

SO (del.) – Katarzyna Capałowska

Protokolant –sekr. sąd. Sylwester Leńczuk

przy udziale Prokuratora Anny Adamiak

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2020 r.

sprawy R. C. (1) syna J. i K. z domu L.,

ur.(...) w W.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 9 grudnia 2019 roku, sygn. akt VIII K 218/18

uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do R. C. (1) i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

UZASADNIENIE

-UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 169/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 grudnia 2019 roku, sygn. VIII K 218/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca x 2

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. Zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 424 § 1 k.p.k. podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego – adw. J. L., tożsamy z zarzutem drugiego obrońcy – adw. P. S..</p> <p>2. Zarzut opisany w pkt. 1 apelacji adw. J. L., obrazy art. 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, szczegółowo rozbudowany w literach a – i oraz niemal tożsamy zarzut adw. P. S. opisany w pkt. III litera b.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
	Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	<p>Ad. 1 - Jakkolwiek w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka nie ma wypracowanych kryteriów, jakim winno cechować się uzasadnienie sądu, to jednak podkreśla się zgodnie, że obowiązek uzasadnienia i jego zakres, także jeśli chodzi o jego szczegółowość, może różnić się w zależności od charakteru decyzji, jak i okoliczności konkretnej sprawy. Niekwestionowany jest</p>	

pogląd, że zrealizowanie obowiązku ujętego w treści art. 6 ust. 1 Konwencji, wymaga odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do każdego istotnego – na tle konkretnej sprawy – argumentu, a zatem brak odniesienia się do takiej argumentacji stanowi o naruszeniu standardu rzetelnego procesu. Skoro w systemie prawa polskiego umieszczono prawo do zaskarżenia wyroku wydanego w pierwszej instancji, to takie państwo – strona Konwencji, przewidując możliwość wniesienia apelacji od wyroku, musi zapewnić do niej skuteczny dostęp. W konsekwencji musi zagwarantować odpowiednimi instrumentami procesowymi rzetelność samego postępowania odwoławczego (zob. M.A. Nowicki, Nowy Europejski Trybunał Praw Człowieka, wybór orzeczeń 1999 – 2004, Kraków 2005, s. 687 – 688 wraz z orzecznictwem tam przytoczonym, P. Hofmański, Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, Komentarz, t. I, red. L. Garlicki, Warszawa 2010, s. 305 – 306 wraz z orzecznictwem tak zamieszczonym).

W takiej samej konwencji jakość uzasadnienia orzeczenia sądowego postrzega Trybunał Konstytucyjny na tle art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Przyjmuje bowiem, że uzasadnienie orzeczeń jest decydującym komponentem prawa do rzetelnego procesu sądowego i podkreśla, że uzasadnienie orzeczenia jest podstawą kontroli zewnętrznej orzeczenia przez organ wyższej instancji, bowiem dokumentuje argumenty przemawiające za przyjętym rozstrzygnięciem (zob. wyrok TK z dnia 16.01.2006 r., SK

30/05, OTK -o A, nr 1, poz.2, teza 4.3 uzasadnienia).

Konkludując, na gruncie prawa do rzetelnego procesu, tak pierwszoinstancyjnego, jak i odwoławczego, czy kasacyjnego zarówno w ujęciu konwencyjnym na tle art. 6 ust. 1 EKPCz), jak i w ujęciu standardu konstytucyjnego na tle art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, jakoś uzasadnienia wyroku jest istotnym elementem tego prawa.

Nowelizacja Kodeksu postępowania karnego z dnia 27 września 2013 roku upraszcza treść uzasadnienia, gdyż w nowym art. 424 § 1 już na wstępie wskazuje się, że uzasadnienie powinno zawierać jedynie „zwięzłe” wskazanych faktów uznanych za udowodnione lub nieudowodnione oraz dowodów, na których się oparto, informację, dlaczego nie uznano dowodów przeciwnych, jak też również „zwięzłe” wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku. Chodzi więc o to, aby w części wstępnej uzasadnienia zwięzłe, bez zbędnych dla sprawy detali, podano poszczególne ustalone przez sąd fakty decydujące o przypisaniu bądź o nieprzypisaniu oskarżonemu określonego przestępstwa, wskazując przy tym, na jakich dowodach się oparto, przy dokonywaniu poszczególnych ustaleń. Następnie zaś, także zwięzłe, ale przekonująco, z podaniem określonych argumentów należy wykazać, dlaczego tym dowodom sąd dał wiarę i dlaczego odmówił wiarygodności innym.

Zarówno z doktryny prawniczej, jak i orzecznictwa Sądu Najwyższego, niekwestionowany jest podgląd, iż niewłaściwe jest ogólne powoływanie się przez sąd na

przeprowadzone na rozprawie dowody, gdyż konieczne jest wskazanie i ustalenie, które z nich, w całości lub w konkretnym fragmencie, odnoszą się do określonych okoliczności faktycznych, wymagających uzasadnienia w sprawie. W razie istnienia sprzeczności między dowodami sąd powinien wyjaśnić w uzasadnieniu, na których z nich się oparł oraz dlaczego odrzucił inne; oznacza to, że z taką samą sumiennością sąd powinien oceniać zarówno te dowody, które odrzuca, jak i te, na których opiera wyrok. Brak takiego wyjaśnienia i oceny uniemożliwia odparcie zarzutu przekroczenia przez sąd granic swobodnej oceny dowodów i czyni taki zarzut zasadnym (zob. wyrok SN z dnia 2.10.1978 r., II Kr 188/79, OSNKW 1979, nr 4, poz. 47, wyrok SN z dnia 30.04.1985 r., III KR 66/85, OSPiKA 1986, z. 11 – 12, poz. 233, postanowienie SN z dnia 23.07.2003 r., V KK 345/02, LEX nr 80300, Komentarz do K.p.k., T. Grzegorzczak, wyd. 6, s. 1394 – 1398).

Na gruncie dotychczasowych rozważań, powstaje pytanie, czy możliwe jest sporządzenie uzasadnienia wyroku na formularzu UK 2, stosownie do obowiązku wynikającego z treści art. 99 a § 1 k.p.k. Treść tego formularza została ustalona w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019 roku w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobów ich wypełniania (Dz. U. z 2019 r., poz. 2349). Nie ulega wątpliwości, że u podstaw tego unormowania było uproszczenie i ujednoczenie formy uzasadnień wyroków. W orzecznictwie sądów powszechnych, zwłaszcza sądów pierwszoinstancyjnych, zaczęła dominować bowiem praktyka

sporządzania uzasadnień wielostronicowych (nie tylko kilkudziesięciu, lecz kilkuset a nawet kilku tysięcy stron), w istocie będących sprawozdaniem z procesu z przywołaniem wyjaśnień oskarżonych, świadków, biegłych, przytoczeniem treści dokumentów, co było zbędne w świetle unormowania i nie spełniało wymogów art. 424 § 1 k.p.k.; jednocześnie takie uzasadnienie znacznie utrudniało, a niekiedy uniemożliwiało, nie tylko kontrolę instancyjną, ale także prawidłowe sporządzenie środków zaskarżenia przez strony. Nowe unormowanie treści przepisu art. 424 § 1 k.p.k. nie tylko pozwala, ale wręcz nakazuje sądowi odstąpić od dotychczasowej praktyki. Nie oznacza wszak zwolnienia sądu od obowiązku respektowania sporządzenia uzasadnienia gwarantującego prawo strony do rzetelnego procesu, tak w ujęciu konwencyjnym, jak i konstytucyjnym, stosownie do rozważań zaprezentowanych wcześniej. To zaś oznacza, by także na formularzu UK 2 uzasadnienie wyroku odpowiadało tym standardom. Gdyby zaś orzekający sąd uznał, że sporządzenie uzasadnienia wyroku na formularzu UK 2 nie daje właściwego instrumentarium procesowego dla zrealizowania wskazanego standardu, może odstąpić od tego obowiązku, sporządzając uzasadnienie wyroku w dotychczasowej formie (tak też, zob. wyrok SN z dnia 11 sierpnia 2020 r., I KA 1/20, OSNKW, z. 9 – 10, 2020, poz. 41 z orzecnictwem i poglądami doktryny tam przytoczonymi).

Analiza uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji wskazuje, że

konwencyjno – konstytucyjny standard uzasadnienia wyroku nie został zrealizowany; przy czym wcale nie jest tak, iż formularz druku UK 2 uniemożliwiał spełnienie tego standardu. W części pierwszej 1.1 - fakty uznane za udowodnione - odnosząc się do znamion przypisanych oskarżonemu w wyroku przestępstw, sąd pierwszej instancji powołuje dowody z wyjaśnień M. K. (1), A. K., G. P., częściowo R. C. (1), wskazując nr kart wg schematu zawartego w akcie oskarżenia.

W części 2 – ocena dowodów – sąd meriti dokonując subsumpcji tych dowodów posługuje się ogólnikowymi stwierdzeniami, jak ocena zeznań i wyjaśnień świadka (ów) dokonana przez pryzmat wszystkich dowodów zgromadzonych oraz przeprowadzonych w toku postępowania doprowadziła do przekonania, że zasługują one na przydanie im waloru wiarygodności..., a dalej ... zeznania i wyjaśnienia świadków są konsekwentne, układają się w jedną, logiczną całość, wzajemnie się uzupełniają a żaden z dostępnych dowodów nie był w stanie podważyć ich prawdziwość i dalej na s. 6 i 7 sąd ponownie powtarza tą samą formułkę w odniesieniu do innych źródeł dowodowych.

Z przytoczonych tylko fragmentów uzasadnienia wynika, że sąd pierwszej instancji w sposób niewłaściwy ogólnie powoływał się na przeprowadzone na rozprawie dowody; tymczasem konieczne jest wskazanie i ustalenie, który z nich, w całości lub w części lub w konkretnym fragmencie, odnosi się do określonych okoliczności faktycznych, wymagających

uzasadnienia w sprawie. Szczegółowa analiza przytoczonych dowodów wskazuje, że są one częściowo lub całkowicie ze sobą sprzeczne, co podnoszą autorzy obu apelacji w zarzucie obrazy art. 424 § 1 k.p.k. W takiej zaś sytuacji, obowiązkiem sądu pierwszej instancji jest wyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku w części 2 odnoszącej się do oceny dowodów, tych wszystkich sprzeczności i wątpliwości z podaniem konkretnych argumentów z pominięciem powtarzających się ogólników, lapidarnych i nic nie mówiących uogólnień, pasujących do każdego uzasadnienia. Brak takiego wyjaśnienia i oceny uniemożliwia odparcie zarzutu przekroczenia przez sąd granic swobodnej oceny dowodów i czyni taki zarzut zasadnym.

Wady uzasadnienia wykazane wyżej, nawet o charakterze rażącym – jak w rozpoznawanej sprawie – nie mogą jednak stanowić podstawy uchylenia wyroku. Stosownie do treści art. 455 lit. a k.p.k., nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424. Wady te mogą stanowić jednak podstawę do udzielenia sędziemu wytyku lub do zainicjonowania postępowania dyscyplinarnego. Brak wyjaśnienia i oceny dowodów, jak wykazano wcześniej uniemożliwia odparcie zarzutu przekroczenia przez sąd granic swobodnej oceny dowodów i czyni taki zarzut zasadnym.

Ad. 2 - Stosownie do wcześniejszych rozważań, obowiązkiem sądu pierwszej instancji jest wyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku w części 2 odnoszącej się do oceny dowodów, tych wszystkich sprzeczności i wątpliwości z podaniem

konkretnych argumentów. Brak takiego wyjaśnienia i oceny uniemożliwia odparcie zarzutu przekroczenia przez sąd granic swobodnej oceny dowodów i czyni taki zarzut zasadnym.

Taka sytuacja zaistniała w rozpoznawanej sprawie.

W zakresie czynu opisanego w pkt. 1 wyroku, obowiązkiem sądu meriti jest poczynienie ustaleń co do struktury, składu osobowego, ról i zadań poszczególnych członków zorganizowanej grupy przestępczej, ze szczególnym uwzględnieniem R. C. (1).

Rację ma bowiem obrońca oskarżonego, adw. J. L., gdy twierdzi w zarzucie opisanym w pkt. 1 litera g, sąd ten uznał, że istnieje zorganizowana grupa przestępcza w której uczestniczyć miał R. C., w sytuacji gdy porównanie aktów oskarżenia R. C. oraz P. N., co Sąd Okręgowy powinien uczynić z urzędu, ujawnia znaczne rozbieżności w ilościach rzekomo sprzedanych środków odurzających przez oskarżonego i pozostałych członków grupy przestępczej oraz rozbieżności w czasokresach, w których miała funkcjonować ta zorganizowana grupa przestępcza ... Nie przesądzając kwestii składu tej grupy przestępczej i roli w niej R. C., obowiązkiem sądu pierwszej instancji było poczynienie takich ustaleń, skoro przyjmuje odpowiedzialność karną R. C. z art. 258 § 1 k.k. Tymczasem, z załączonych pocztą elektroniczną informacji, wynika że osoby z którymi oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu, a mianowicie P. N. i M. D. w innych przedziałach czasowych brali udział w obrocie znacznymi ilościami (tutaj

zarzuty stawiane przez oskarżyciela publicznego ww. osobom w postępowaniach karnych toczących się przed sądami powszechnymi w Polsce, różnią się i to znacznie (zob. szerzej, pismo adw. J. L. z dnia 30 listopada 2020, załączone i ujawnione do akt sprawy dnia 2 grudnia 2020 roku).

Kolejną kwestią wymagającą szczegółowego wyjaśnienia jest ocena wiarygodności dowodu z wyjaśnień/zeznań M. K., złożonych w toku śledztwa. Dowód ten ma bowiem fundamentalne znaczenie dla prawidłowego ustalenia odpowiedzialności karnej R. C. (1). Nie przesądzając kwestii wiarygodności tego dowodu, ale właśnie mając na uwadze jego ważność oraz okoliczność, że M. K. zmarł, a załączone dowody wskazują na uzależnienie tej osoby od środków psychoaktywnych, obowiązkiem sądu jest skrupulatne i z najwyższą starannością przeprowadzenie tego dowodu; jeśli uzna to za wskazane, czy konieczne do czego dąży adw. J. L., załączając opinię J. S. – lekarza psychiatry, która wykonała opinię na zlecenie obrony, w której wypowiada się co do możliwego stanu zdrowia psychicznego M. K. (3) w czasie składania wyjaśnień/zeznań na nagraniu w dniu 16 kwietnia 2019 roku, w celu weryfikacji tej opinii także przez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego psychiatry/psychologa, bądź też biegłych tych specjalności, co powinno sądowi pozwolić w sposób rzetelny ocenić wiarygodność tych wyjaśnień/ zeznań.

Z uwagi na zmianę przepisów w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 9 grudnia 2011 r (Dz. U. nr 11 z 2011 r, poz.

<p>678), sąd pierwszej instancji winien odnieść się do kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu w pkt. II wyroku, przez zajęcie stanowiska co do zasadności albo niezasadności skorzystania z art. 4 § 1 k.k., co podnosi adw. P. S. w zarzucie opisanym w pkt. II litera b.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego – adw. J. L.</p> <p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie R. C. (1) od zarzucanych mu czynów ponad czyn, do którego się przyznał oraz wymierzenie mu kary w wymiarze okresu tymczasowego aresztowania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.</p> <p>Apelacja obrońcy oskarżonego – adw. P. S.</p> <p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie R. C. (1) od zarzucanych mu czynów ponad czyn, do którego się przyznał oraz wymierzenie mu kary w wymiarze okresu tymczasowego aresztowania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wady uzasadnienia wykazane wyżej, nawet o charakterze rażącym – jak w rozpoznawanej sprawie – nie mogą stanowić podstawy uchylenia wyroku. Stosownie do treści art.</p>		

455 lit. a k.p.k., nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Wady te mogą stanowić jednak podstawę do udzielenia sędziemu wytyku lub do zainicjowania postępowania dyscyplinarnego.

W sprawie zachodzi konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości. Wskazane w części pierwszej uchybienia i to o charakterze rażącym, dotyczące rażącej obrazy art. 7 k.p.k., w konsekwencji których sąd pierwszej instancji błędnie ustalił stan faktyczny co do obu przypisanych R. C. (1) czynów, uniemożliwiają ich konwalidację w postępowaniu apelacyjnym z uwagi na ograniczony zakres tego postępowania.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<p>W sprawie zachodzi konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości. Wskazane w części pierwszej uchybienia i to o charakterze rażącym, dotyczące rażącej obrazy art. 7 k.p.k., w konsekwencji których sąd pierwszej instancji błędnie ustalił stan faktyczny co do obu przypisanych R. C. (1) czynów, uniemożliwiają ich konwalidację w postępowaniu apelacyjnym z uwagi na ograniczony zakres tego postępowania.</p> <p>W toku ponownego rozpoznania sprawy sąd pierwszej instancji przeprowadzi na nowo w całości postępowanie sądowe, w tym dowód z zeznań świadka P. N. i M. D.. Rozważy dopuszczenie dowodu z opinii biegłego(ych) psychiatry także o specjalności psychologa, bądź obu tych biegłych jednocześnie co do</p>		

oceny stanu zdrowia psychicznego w czasie składania przez M. K. (3) zeznań na utrwalonym nagraniu w dniu 16 kwietnia 2019 roku oraz przeprowadzi dowody z wyroków właściwych sądów co do tych osób w zakresie obu przypisanych w wyroku oskarżonemu czynów, co umożliwi prawidłowe ustalenie stanu faktycznego co do składu osobowego grupy przestępczej i roli w niej R. C. (1) (czyn I) a także co do czasokresu, ilości i rodzaju wprowadzonych do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych (czyn II).

Waga i zakres podniesionych wcześniej uchybień skutkujących koniecznością wydania orzeczenia kasatoryjnego, zwalnia sąd apelacyjny od obowiązku ustosunkowania się do pozostałych zarzutów zawartych w apelacjach obu obrońców, a apelacji prokuratora w całości.

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		

5.4. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. <i>Koszty Procesu</i>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

7. <i>PODPIS</i>
SSO (del.) Katarzyna Capałowska SSA Jerzy Leder SSA Dorota Tyrła